

Publicerad 2013-10-19 11:41 av Peter Dickson

Om trons omöjlighet och oundviklighet

Människan och uppvaknandet

Människan är ett religiöst djur. Religiositeten hör till våra djupast liggande egenskaper - tillsammans med lekfullheten, vår estetiska drift, nyfikenheten och empatin. Vad händer med den när vi inser att det inte finns någon Gud? Hur kan vi kanalisera vår längtan efter det storslagna, efter undret och efter den mäktiga och oändligt goda fadersfiguren? Vårt behov av slutgiltiga, icke ifrågasättbara sanningar? Av någon anledning har driften att tro ett stort värde i kampen för överlevnad. Har det försvunnit i vår tid? Eller är fördelarna med att tro på det som inte finns fortfarande större än nackdelarna för ett samhälle? Kan man i så fall ha religion utan vidskeplighet? En religion full av underverk och mysterier som vi tror på, fast på ett poetiskt plan snarare än ett rationellt? "Gud är ett underbart ljus som brinner i vårt inre, Gud är sanningen, kärleken och meningen. Gud är kraften." Orden kommer av sig själva, från en annan del av mig än den som försöker förstå hur fjärrkontrollen fungerar eller hur vi kan hantera klimatproblemet. Kanske finns det ingen konflikt. Ingen vettig människa börjar argumentera mot idén att uppvaknandet är ett fallskärmshopp från drömmen. I det sammanhanget förmår de två planen av sanning existera samtidigt. Många religiösa är livrädda för att se t.ex. jungfrufödseln på det viset. Kanske är de religionernas värsta fiender - mycket mer destruktiva än gudlösa stackare som jag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Dickson med Poeter.se id #26659 innehar upphovsrätten